

[Ebba Strange.]

det havde været formuleret lidt anderledes, og vi kunne selvfølgelig være gået ind i denne dagsordenskamp selv, men det ønskede vi ikke at gøre.

Vi har et kendskab til skiftende regerings træghed med hensyn til at opfylde sociale love. Når der skal gennemføres økonomiske besparelseslove, så går det lynhurtigt, så er de gennemført i løbet af næsten ingen tid. Når det drejer sig om at opfylde forpligtelserne over for de socialt dårligt stillede, så går der lang tid. Nu er der gået 15 år siden 1959. Vi får en perspektivplan, der siger, at i 1988 er der en chance for, at det, der står i 1959-loven, er opfyldt. Derfor kunne vi godt have ønsket, at der havde stået noget i dagsordensforslaget om, at det skulle være inden 1978. Men vi kan forstå, at socialministeren opfatter forslaget sådan, at det skal ske omgående. Det synes vi egentlig ikke der står i det, men vi er indstillet på at stemme for dagsordensforslaget for ligesom at opfordre regeringen til, at vi kan ikke vente 15 år endnu på, at de mål bliver opfyldt.

Med hensyn til det af hr. Melchior stillede dagsordensforslag må vi igen sige, at ud fra vort kendskab til det tempo, socialstyrelsen normalt har på, når man beder dem om at få en sag igennem, så er vi lidt bange for, at der vil gå for lang tid, inden de undersøgelsesresultater ligger på bordet, og i den tid kunne det jo være, man mente der ikke behøvede ske så meget, fordi man lige skulle vente på undersøgelsesresultaterne. Derfor stemmer vi imod hr. Melchiors dagsordensforslag.

Hanne Reintoft (DKP):

Fru Eva Gredal snakker om at slå politisk mønt. Nu kan vi jo godt diskutere, om man skal det eller ej — det synes jeg heller ikke man skal — men spørgsmålet er jo nok, om man ikke slår mere politisk mønt, når man står og giver udtryk for en social holdning og så ikke kan stemme for de bevillinger, der hører til at have holdningen. Vi mener, der skal være nøjagtig sammenhæng mellem det, man foreslår, og det, der gennemføres i den lovgivning, der kommer ud af det.

Det samme må jeg sige til fru Birgit Fjælde, der snakker om overbudspolitik. Er det overbud at ville fylde rammerne for en lov i

1959, der endnu ikke er blevet fyldt? Hvad er det for love, vi laver, når man gennem år ikke opfylder det, de drejer sig om? Jeg skulle da mene, at vi socialrådgivere — vi er jo kolleger — skulle vide, hvad det betyder at arbejde med rammelove, der ikke har noget indhold. Det er noget, der har ødelagt og udpint vores sociale system i mange år.

Det gik som jeg ventede. Bag de dyre ord, bag de halve løfter var der ingen politisk vilje, der var det bedrag, som befolkningen så mange gange, ikke mindst ved sidste valg, viste den tog afstand fra.

Fremskridtspartiet snakker om private institutioner. Læs dog Aakjær, Skjoldborg og Knuth Beckers bøger om de ulykker, vi har haft i den anledning! Og glem ikke, at Frederiksberg kommune for ganske få år siden godkendte et privat plejehjem, hvor det viste sig, folk blev mishandlet og torteret på det frygteligste. Lad os ikke komme tilbage i den form for nedskæringer og forringelsespolitik.

Jeg vil gerne spørge centrum-demokraterne direkte — og her synes jeg man skylder os alle et svar — når man siger, man skal yde noget til åndssvageforsorgen og skære ned på andre sociale områder, hvor er det så ganske præcis, centrum-demokraterne vil skære ned?

Må jeg sige til SF: det er muligt, at SF synes, vort dagsordensforslag skulle have lydt anderledes. Det skulle I have sagt i morges, da jeg kom og spurgte, om I ville være med til at udforme det. Så havde det været lidt mere logisk at kritisere det.

Må jeg om begge dagsordener sige: vores dagsorden er et ganske klart og enkelt krav om at udfylde rammerne i en gammel lov, der blev vedtaget af et enstemmigt folketing i 1959. Hr. Melchiors dagsorden er et forsøg på at redde regeringen fra at opfylde disse forpligtelser, og vi kan derfor selvfølgelig ikke gå ind for den. Behovet, der skal undersøges, er jo for længst undersøgt og dokumenteret. Nok står det tit ringe til i socialstyrelsen, men jeg tror dog ikke, embedsmændene vil gå med til, at det behov, der er, ikke er undersøgt.

Må jeg til sidst sige til socialministeren, ja, det er en strid om ord, om der er tale om reelle nedskæringer. Når man normerer et personale — og jeg regner ikke med, at man i socialministerium og socialstyrelse sidder